

Ο Απολλώνιος Σπαρτιάτης Πολεμιστής νουθετεί τον υιόν του

Σκηνή 7^η : Η Κρυπτία, υιέ μου, το ανάριο βάδισμα του πολεμιστή...

Η φλόγα που έπεσε σε τούτο τον τόπο, υιέ μου, είναι το γνέσιμο από την ρόκα του άκτιστου Φωτός του σύμπαντος. Ρίζωσε σε τούτο τον τόπο, υιέ μου, για να κτιστεί η πολιτεία που δεν έχει όρια, για να κτιστεί η πολιτεία που είναι ιδέα στο νου των ανθρώπων. Κυοφόρησε στα σωθικά της, υιέ μου, ανθρώπους ήρωες, αληθινούς ανθρώπους. Η Κρυπτία, υιέ μου, που τόσο έχει παρεξηγηθεί στο νου των ανθρώπων, ήταν εκπαίδευση των πολιτών τούτης της ατείχιστης πολιτείας, ήταν εκπαίδευση των πολεμιστών της, όχι για να εκπαιδεύονται στο φονικό, μα τις κρύες νύκτες του χειμώνα, τις θερμές νύκτες του καλοκαιριού να έρχονται σε επαφή με τον Νόμο, με τον Νόμο που τους γέννησε, υιέ μου, να γεύονται τις αρετές και να συμμετέχουν στο χορό των μουσών. Γυμνοπόδαροι να σκαρφαλώνουν τις πλαγιές τούτου του Όρους, μια εκπαίδευση, που έπρεπε να είναι κρυμμένη από τα μάτια των ανθρώπων που δεν γνώριζαν για το Νόμο, υιέ μου. Και αν τύχαινε σε τούτο τον τόπο, να βρίσκεται άνθρωπος, που δεν είχε σχέση με αυτή την εκπαίδευση, μιάρός, υιέ μου, το πέπλο της νύκτας του έκρυβε αυτή την αγωγή των πολεμιστών. Αθόρυβοι, υιέ μου, με αργές και σταθερές κινήσεις, όπως οι ρίζες των δένδρων, βύζαιναν τον συμπαντικό Νόμο και ένιωθαν την δύναμη να κυλά μέσα στο σώμα τους. Καλυμμένοι με το σκοτεινό πέπλο της νύκτας, αθέατοι σε βλέμματα μιάρά.

Αυτή ήταν η Κρυπτία των πολεμιστών, υιέ μου, η διαδικασία της εκπαίδευσής τους, η ουσία της εκπαίδευσής τους. Αθέατος ο κάθε πολεμιστής, αθέατος ακόμα και από τους οφθαλμούς του συντρόφου του, υιέ μου, ζούσε και βίωνε τον Νόμο, και απομυζούσε την δύναμη της μάνας γης. Όλη τη νύκτα, κάτω από το φως των αστεριών, μονάχα, υιέ μου, σκαρφάλωνε και καθόταν στα κλαδιά του δένδρου του συμπαντικού Νόμου, γινόταν καρπός του δένδρου και όταν το φως της μέρας ερχόταν να διαλύσει τα σκοτάδια της νύκτας, υιέ μου, έβλεπε ότι δεν ήταν ο μοναδικός καρπός πάνω στο δένδρο, πως ήταν ατελείωτοι οι καρποί.

Η Κρυπτία, το ανάριο βάδισμα του πολεμιστή, η φοβερή σωματική του εκπαίδευση να αντέχει στις κακουχίες, η ελευθέρωση του νου του, υιέ μου, και η τροφοδότρα ψυχή του στην ατέρμονη διαδικασία ψυχής νου και σώματος, έκτιζε στα μάτια των απλών ανθρώπων έναν υπεράνθρωπο, έναν άνθρωπο που μπορούσε να ξεπεράσει οτιδήποτε φυσικό εμπόδιο βρισκόταν στο δρόμο του.

Η Κρυπτία, υιέ μου, η εκπαίδευση των πολεμιστών όχι για να σκοτώνουν, μα να έχουν βλέμμα αστραπής, να βγαίνει από μέσα τους όλη η γλύκα της αρμονίας, όλο το μεγαλείο του Θείου Νόμου.

Έτσι αντιμετώπιζαν, υιέ μου, οτιδήποτε τους εμπόδιζε να βλέπουν στο σκοτάδι. Έκλειναν τα μάτια τους στο ψεύτικο φως για να είναι έτοιμοι να διακρίνουν μέσα στο σκοτάδι το Φως το αληθινό. Είχαν την ικανότητα να μη κοιτούν ότι ψεύτικο βρισκόταν μπροστά στο δρόμο τους, υιέ μου, και ανίχνευαν τον αντίπαλο, έβλεπαν πάνω του όλα τα ψεγάδια, αντίκριζαν το θολωμένο βλέμμα που αντί για λάμψη αντί για φως, πήγαζε ο φόβος, η ευτέλεια, η υποκρισία, η αγάπη για την υλη. Και γύρευαν τα βλέμματα τους, υιέ μου, να τα ξεδιαλύνουν, να τους πουν ότι εμείς είμαστε εκείνοι που θέλουν να σας δώσουν την φωτιά να ζεσταθείτε, το θάρρος να πάψετε να τρέμετε σαν πολεμιστές. Να σας δώσουμε την χαρά και την ευτυχία που νιώθει ένας πολεμιστής όταν δεν τον τρομάζει ο θάνατος. Και όταν κατόρθωναν να συναντηθούν τα βλέμματα τους, υιέ μου, με του αντιπάλου, τότε ο αντίπαλος στρατός κυριευόταν από δέος. Αν δεν μπορείτε να μας πλησιάσετε τότε γυρίστε τις πλάτες σας και φύγετε, τους έλεγε το βλέμμα των πολεμιστών.

Φύγετε και εμείς δεν θα σας πειράξουμε, μα προσπαθήστε ξανά να συναντηθούμε. Ο Νόμος, υιέ μου, αιώνιος, αένανος, θα επιτηρεί και θα διαφεντεύει το σύμπαν. Διαρκής η προσπάθεια του πολεμιστή, υιέ μου, στις σκοτεινές νύκτες της Κρυπτίας.

Ο μόνος τρόπος επικοινωνίας μέσα στην νύκτα με τον συμπολεμιστή του, ήταν τα βλέμματά τους, υιέ μου, που ήταν αστραπές ολοφώτεινες. Μια εκπαίδευση, υιέ μου, που διαρκούσε όλη τους τη ζωή, για να μη την λησμονήσουν, υιέ μου, να την δώσουν και στους επόμενους. Μια εκπαίδευση, υιέ μου, που το σώμα έπαιρνε ότι έπρεπε ακριβώς να πάρει, τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Μια εκπαίδευση που ο νους ζύγιαζε τα φτερά του όπως ο αετός, και η ψυχή λαμποκοπούσε όπως η σελήνη, υιέ

μου. Και ζύγιαζε τα φτερά του ο νους, και το φως της ψυχής έλουζε άπλετα τον πολεμιστή όπως το φως της σελήνης διαλύει τα μαύρα σύννεφα και απομακρύνει τη βροχή, υιέ μου. Και όταν τους έβρισκε και τους έβλεπε το πρώτο φως, τους κτυπούσε η πρώτη ακτίνα του Ήλιου, κοιτάζονταν και χαμογελούσαν. Ούτε μια λέξη δεν είχαν ανταλλάξει κατά την διάρκεια της νύκτας, υιέ μου.

Και όμως, είχαν πει τόσα πολλά μεταξύ τους.

Να κοιτάξει μέσα του ο άνθρωπος, υιέ μου, μα, για να κοιτάξει μέσα του, πρέπει να αφεθεί στην αγκαλιά του Νόμου. Η αγάπη στη φύση, σε τούτο τον όμορφο κόσμο που αντικρίζουμε, υιέ μου, είναι το αβύθιστο καράβι των Φαιάκων που σε οδηγεί στην Ιθάκη, μα πρέπει με σεβασμό ο άνθρωπος να γεύεται τους καρπούς της. **Απαλά να περπατά πάνω της χωρίς να διαταράσσει την ισορροπία της, και εκείνη θα του δώσει τους καρπούς της, υιέ μου.** Όμορφος τόπος, υιέ μου, όμορφος τόπος, που κάνει την ψυχή να γεύεται και να αισθάνεται την γλύκα των καρπών της ύλης. Χιλιάδες ψυχές ηρώων νοσταλγούν να γευτούν τον καρπό του Νόμου, υιέ μου, να στρέψουν το βλέμμα τους στο δρόμο των αρετών γιατί αυτός ο δρόμος θα τους ενώσει, υιέ μου. Όμορφη η γη μας, υιέ μου, ακούραστα μας ταξιδεύει. Κάθε στιγμή μας κουβαλάει μαζί της σε μια νέα γωνιά του σύμπαντος. Το αβύθιστο καράβι του ανθρώπου, υιέ μου, ταξιδεύει να γνωρίσει κάθε γωνιά του σύμπαντος. Η δύναμη της ισορροπίας, υιέ μου, λείπει στον άνθρωπο.

Όταν ο νους ισορροπεί, υιέ μου, το σώμα υπακούει ακούραστα σε κάθε του εντολή. Μια ίνα των μυών, αν κουραστεί, παίρνει εντολή άλλη να την ξεκουράσει και ο άνθρωπος κινείται ακούραστα, όπως η φάλαγγα, υιέ μου, οι τελευταίοι γινόντουσαν πρώτοι και οι πρώτοι τελευταίοι. Στην πολυκόπιαστη προσπάθεια της μάχης, υιέ μου, ο πρώτος και ο τελευταίος είχαν την ίδια βαρύτητα, την ίδια αξία, κανείς δεν ήταν πρώτος κανείς τελευταίος. Τι αξίζει στο ανθρώπινο σώμα η κεφαλή αν δεν υπάρχουν τα πόδια τι αξίζουν τα πόδια αν δεν υπάρχουν τα χέρια, όλα παίζουν εξίσου σημαντικό ρόλο. Οι γεροντότεροι και οι πιο νέοι είχαν την ίδια βαρύτητα στην φάλαγγα, υιέ μου, ξεκουράζονταν σαν τους μύνες του σώματος.

Και είχε απλώσει ο νους τις πτέρυγες του και ισορροπούσε και ήταν έτοιμοι να μη πληγούν από βέλη εχθρικά και από ακόντια. Χάραζαν στο

δρόμο τις κινήσεις τους, ήταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουν το κάθε τι, υιέ μου, όπως τα φύλλα των δένδρων ρουφούσαν την δροσιά της νύκτας όταν δεν εύρισκαν πηγή να πιουν νερό, όπως τις ρίζες των δένδρων με τα γυμνά τους πόδια ροφούσαν τροφή από την μάνα γη, όταν δεν είχαν τροφή για να τραφούν.

Ο στρατός, υιέ μου, οι πολεμιστές τούτης της ατείχιστης της πολιτείας, μέσα στα βάθη των αιώνων, ήταν ότι πολυτιμότερο στάλαξε ο Νόμος σε τούτο τον πλανήτη.

Αυτό έκαναν στην Κρυπτία, υιέ μου, οι πολεμιστές, έψαχναν μες στα σκοτάδια της νύκτας και εύρισκαν τον καρπό των αρετών και τον γευόντουσαν, εύρισκαν το δένδρο που είχε φυτρώσει ο Νόμος, υιέ μου, και έτρωγαν τους καρπούς του.

Ο στρατός, υιέ μου, οι πολεμιστές τούτης της ατείχιστης της πολιτείας, μέσα στα βάθη των αιώνων, ήταν ότι πολυτιμότερο στάλαξε ο Νόμος σε τούτο τον πλανήτη.

Αυτό έκαναν στην Κρυπτία, υιέ μου, οι πολεμιστές, έψαχναν μες στα σκοτάδια της νύκτας και εύρισκαν τον καρπό των αρετών και τον γευόντουσαν, εύρισκαν το δένδρο που είχε φυτρώσει ο Νόμος, υιέ μου, και έτρωγαν τους καρπούς του.

Όμορφος τόπος, υιέ μου, όμορφος τόπος.

Είθε, υιέ μου, να σε αξιώσει ο Νόμος να κουρνιαξείς και να φτιάξεις φωλιά σε τούτο το δένδρο, το δένδρο των αρετών.

Η Κρυπτία, υιέ μου, που μέσα στα σκοτάδια της, η υλη γινόταν το βάθρο της ψυχής, και έδινε την δύναμή της, υιέ μου, όπως η άμμος στο νερό της βροχής. Θα σου φανεί γνώριμο, υιέ μου, κάποια στιγμή, τότε πραγματικά θα νιώσεις τι σημαίνει ο νους του ανθρώπου να ζυγιάζεται, όπως ο αετός στο δυνατό φύσημα του άνεμου. Θα νιώσεις, υιέ μου, ότι ένιωθαν οι πολεμιστές της ατείχιστης πόλης. Θα νιώσεις το σώμα σου ότι είναι το πιο απόρθητο τείχος, υιέ μου, το πιο ακούραστο άτι που τρέχει ασταμάτητα, πως το σώμα σου παίρνει την δύναμη από την φωτισμένη ψυχή, υιέ μου. Θα νιώσεις τις εφεδρικές δυνάμεις του σώματός σου, υιέ μου, αυτές που φωλιάζουν όπως φωλιάζουν οι ψυχές των ηρώων στην χώρα τους, εκείνες που τριγυρίζουν τον Μέγα Νομοθέτη. Έτσι και οι ίνες του σώματος σου θα ξεκουράζουν τις κουρασμένες, θα ανοίξει ο φωτεινός

δρόμος του νου, υιέ μου, να δεις πως δεν υπάρχει θάνατος, παρά μόνο Φως. Θα νιώσεις, υιέ μου, πως μια μικρή φλογίτσα ξεδιαλύνει ένα τεράστιο κομμάτι από το σκοτάδι. Θα δεις πως μοναχός σου θα έχεις την δύναμη να διασχίσεις απέραντο ωκεανό, υιέ μου, δεν θα σε αγγίζει ο φόβος, υιέ μου, όταν γυρνάς πίσω σου και βλέπεις να κλείνουν οι συμπληγάδες. Εσύ θα παλεύεις, θα παλεύεις αδιάκοπα να βρεις το Φως, υιέ μου. Θα κολυμπάς αδιάκοπα μέσα στο πέλαγος των ανθρώπων, και τίποτα άλλο, υιέ μου, δεν θα γυρεύουν παρά να αγκιστρωθούν πάνω σου για να σωθούν, μα πάντα πρέπει να προσέχεις μη σε παρασύρουν στα βάθη, στα σκοτάδια τους. Τότε θα υμνείς τον Νόμο, υιέ μου, για να σου δίνει δύναμη να ξεδιαλύνεις, να σου ελευθερώνει τον τόπο για τα επόμενα βήματα σου. Να τους προσφέρεις πλούσια την δύναμη σου, υιέ μου, μα ποτέ μη τους χαρίσεις το παραμικρό κομμάτι από την σάρκα σου. Πρέπει να είσαι ακέραιος, υιέ μου, για να μπορείς να τους βοηθήσεις. Η ακεραιότητα δίνει δύναμη στον πολεμιστή, υιέ μου.

Όταν ισορροπείς τον νου σου πάντα η ψυχή θα σου δίνει δύναμη να επουλώσεις τις πληγές σου, υιέ μου. Δεν θα ξεχάσεις ποτέ την κρυπτία, υιέ μου.

Ένωσα τι σημαίνει να είσαι όμοιος με κάποιον άλλο, μια δύναμη, υιέ μου, που πολλαπλασιάζεται σαν την δύναμη του κεραυνού και γίνεται ανίκητη. Να είσαι άξιος, υιέ μου, πάντα και έτοιμος να γίνεις εξπλοράτωρας της φάλαγγάς τους, να γίνεις ένα με αυτούς, γιατί η ψυχή σου, υιέ μου, είναι εκεί μαζί τους.

Ας γίνουμε ένα φυλλαράκι από το τεράστιο δένδρο των αρετών, ένα φυλλαράκι πάντα στους αιώνες των αιώνων.

Είθε οι άνθρωποι να στρέφουν πάντα το βλέμμα τους, υιέ μου, να δίνουν ζεστασιά στο κρύο μέταλλο.

Γ. Σ.

